

ELISABETH HAMMER

*Kahden
maailman välissä*

ILTARUSKON AIKA 14

POHJOISET
SAAGAT

Elisabeth Hammer

Kahden maailman välissä

Iltaruskon aika 14

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Tiia Mensio

Saga Egmont

Kahden maailman välissä – Iltaruskon aika 14

Suomentanut: SAGA Egmont

Editoinut: Tiia Mensio

Alkuteos: *Mellom Himmel og Jord (Skumringstid 14)*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2018, 2026 Elisabeth Hammer ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727320366

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilöt

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin edesmennyt kasvatti-isä

Johan Fredrik Ludvigsen – tukkukauppias, Rakelin isä

Hilda Ludvigsen – tukkukauppiaan vaimo

Hansine Ludvigsen – tukkukauppiaan tytärpuoli

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin ystävätär

Trygve – Jennyn veli, asuu Esther ja Peder Rønningin luona

Ingvald Svartangen – Ovreidin naapuritilan isäntä

Ask Bergan – Skoppumin nimismies, Rakelin kihlattu

Amelia Horgen – Berganin sisar

Lars Disen – asianajaja ja Raetin tilan omistaja

Eilert Holm – Svartangenin tilan renki

Dangfart Lomvi – pappi

Inga – Ovreidin tilan keittiöpiika

Jens – Ovreidin tilan renki

Mikkel Ovreid – Halvorin ja Estherin veli

Stina Heimlund – Eilertin ystävätär

Edellinen kirja päättyi näin:

Eilert tuli tajuihinsa kuullessaan Stinan epätoivoisen huudon. Hän räpytteli silmiään ja onnistui kiinnittämään katseensa tyttöön. Se, mitä hän näki, sai hengityksen salpautumaan.

Mikkel Ovreid seisoj reisiään myöten vedessä ja kamppaili työntääkseen Stinan pään pinnan alle. Stina huitoi ja potki, aivan kuten Syverkin oli tehnyt, mutta Stinakaan ei mahtanut mitään vahvaa isäntää vastaan.

Maa tuntui keikkuvan Eilertin alla, kun hän pääsi jaloilleen, mutta hän horjahteli kohti vettä.

– Lopeta! Eilert huusi. – Jätä hänet rauhaan!

Eilert näki, kuinka Stinan liikkeet hidastuivat. Jalat lakkasivat potkimasta, ja vain käsivarret nytkähtivät ja roiskauttivat vettä Mikkel Ovreidin raivoisille kasvoille.

Näky hukkumaisillaan olevasta Stinasta antoi Eilertille uutta voimaa. Hän heittäytyi eteenpäin ja hyppäsi Mikkel Ovreidin selkään. Hän yritti työntää sormensa isännän silmiin, jotta tämä

päästäisi Stinan. Sen lisäksi Eilert ulvoi miehen korvaan niin kovaa kuin pystyi.

Se toimi. Herra Mikkel päästi Stinan ja tarttui sen sijaan Eilertiin.

– Helvetin pirunpenikka! herra Mikkel karjui ja heitti Eilertin takaisin rantaan.

Eilert osui maahan huonossa asennossa, ja terävä kipu viilsi hänen selkäänsä. Hän nousi istumaan ja näki, että Stinan pää oli vedenpinnan yläpuolella. Tyttö haukkoi henkeä, mutta sitten herra Mikkel oli taas tytön vierellä ja työnsi hänet veden alle.

Hento käsivarsi ojentui ilmaan kuin epätoivoisena yrityksenä tarttua johonkin. Mutta sitten sormet jähmettyivät kesken liikkeen. Ne nytkähtivät kahteen kertaan, ja sitten käsivarsi putosi raskaana veteen ja katosi pinnan alle.

Luku 1

Horten, syyskuun alku 1856

Rakel juoksi niin kovaa, että saattoi tuntea veren maun suussaan. Ask oli nopeampi ja oli ehtinyt jo edelle. Nyt Rakel kuuli veden loisketta ja Eilertin huudon. Vesla pysyi Askin vauhdissa ja alkoi haukkua, kun he ohittivat myllyn.

Rakel haukkoi henkeä. Matkaa ei ollut enää paljon. Heidän täytyisi ehtiä Eilertin luo ajoissa! Yhtäkkiä ilmaa halkoi laukauksen ääni, ja kaikki Rakelin ajatukset katosivat. Ääni oli niin voimakas, että se kaikui Rakelin takana olevalla kukkulalla. Kun ääni vaimeni, Rakel kuuli Eilertin vaikeroivan.

Eilertiä oli varmasti ammuttu!

Rakel kiihdytti vauhtia ja juoksi loivaa rinnettä ylös. Hän ohitti muutaman puun ja juoksi pensaiden läpi, kunnes saapui lammelle.

Ensimmäinen, jonka Rakel näki, oli Eilert. Poika oli polvistunut veden äärelle selkä Rakeliin päin.

– Eilert! Rakel huusi.

Rakel juoksi Eilertiä kohti, mutta poika ei vaikuttanut kuulleen häntä. Eilertin edessä maassa lojui kivääri, mutta Eilert ei vaikuttanut loukkaantuneen. Vesla oli Rakelia nopeampi ja oli jo ehtinyt pojan luo. Koira uikutti ja asettui tiiviisti Eilertin kylkeen kiinni, mutta Eilert ei edes huomannut.

Kun Rakel vihdoinkin pääsi Eilertin luo, hän näki Askin sukel-tavan lampeen. Vain lyhyen hetken kuluttua mies nousi takaisin pintaan. Hän ui rantaa kohti ja veti jotakin perässään. Lasta. Eloitonta lasta.

– Stina, Eilert nyyhkytti.

Pojan kasvot vääristyivät tuskasta. Hän alkoi itkeä ja painoi kasvonsa Veslan turkkiin. Rakel laskeutui polvilleen Eilertin viereen ja painoi kätensä tämän harteille.

Ask lähestyi rantaa ja nousi seisomaan. Vesi ylsi hänen lanteilleen, ja hän nosti Stinaa niin, että tämän pää ja ylävartalo roikkuivat alaspäin juuri veden pinnan yllä. Ask hieroi tytön selkää vapaalla kädellään voimakkaasti ristiselästä hartioita kohti.

Rakel piteli Eilertiä tiukasti itseään vasten. He tuijottivat Stinan elotonta hahmoa ja Askia, joka yritti elvyttää tyttöä.

Yhtäkkiä Stina nytkähti ja alkoi yskiä. Hänen suustaan valui vettä, ja hän oksensi. Ask piteli häntä niin, että loppukin vedestä valui ulos, ja kantoi hänet rantaan. Stina yski.

– Eilert, hän elää, Rakel sanoi.

Sen kuullessaan Eilert lyyhistyi maahan ja itki niin kovasti, että tärisi. Rakel huomasi vasta nyt, että Eilertin päästä vuosi verta. Hän tarttui poikaan, painoi kämmenensä haavan ylle ja antautui voimille. Ne tulvivat hänen lävitseen heti. Lämpimät ja kihelmöivät voimat virtasivat Eilertiin. Hetki oli nopeasti ohi, ja Rakel oli valmis jo ennen kuin Ask nousi rantaan Stinan kanssa.

Ask laski Stinan maahan, ja Rakel kumartui tytön ylle. Stinan silmät olivat kiinni. Hän oli kalpea, mutta hengitti. Rakel tunsu yhä kihelmöinnin kämmenissään. Hän laski kätensä Stinan rinnalle ja antoi lämmön virrata tytön läpi, etsien. Rakel ei löytänyt mitään ja päätti parantamisen melko pian.

Stina yski yhä, ja Rakel auttoi tytön istumaan.

– Eilert? Stina kuiskasi ja kurkotti kohti Eilertin kättä. Poika tarttui siihen ja veti Stinan luokseen. Lapset istuivat maassa syileiden toisiaan, ja Rakel kietoi huivinsa heidän ympärilleen.

– Vie lapset pois täältä, Ask sanoi hiljaa, kääntyä ja kahlasu takaisin lampeen.

– Minne sinä menet? Rakel kysyi ja katsoi Askin perään. Ask kahlasu kohti rantakaislikkoa, ja Rakel huomasi, että kaislikon vesi oli värjäytynyt punertavaksi. Rakel vilkaisi kivääriin, joka lojui yhä Eilertin jaloissa.

Yhtäkkiä Rakel ymmärsi. Eilertiä tai Stinaa ei ollut ammuttu, vaan jotakuta muuta, joka nyt oli kaislikossa.

– Tulkaa, Rakel sanoi lapsille.

Hän nousi nopeasti ylös ja auttoi Stinan ja Eilertin jaloilleen. Vesla hypähti pystyyn saman tien. Koira uikutti hiljaa ja pysyi aivan Stinan lähellä.

– Kääntykää pois päin lammesta, Rakel sanoi lapsille ja oli iloinen, että he tottelivat. Mutta ennen kuin he ehtivät päästä pois lammen luota, Rakel vapisi voimakkaasti. Hänen ohitseensa pyyhkäisi kylmä tuuli, ja hän kuuli Annema Gråtjøninin hyräilevän tuttua surumielistä säveltä.

Rakel kääntyä ja seurasi katseellaan lammen yllä leijuvaa Annema Gråtjøniniä. Ask ei tiennyt aaveen lähestyvän, vaan kahlasu päättäväisesti kohti kaislikkoa vedessä, joka ylsi häntä reisiin saakka. Annema seurasi Askia veden yllä leijuen.

Rakel seisoj liikkumatta. Annema ei ollut vaarallinen Askille, mutta Rakel ei ollut varma, mitä aave oikein halusi. Sillä Rakelista tuntui, että jotain oli tapahtumassa. Ilmassa oli jännittynyttä odotusta. Tuntui samalta kuin juuri ennen kovaa ukonilmaa. Rakel huomasi käsivarsiensä hentojen karvojen nousseen pystyyn.

Kun Rakel katsoi uudelleen Askiin, tämä oli jo lähellä kaislikkoa. Mies tuijotti jotakin lammessa eikä huomannut samaa, minkä Rakel huomasi. Tumma varjo lähestyi kaislikkoa toisesta suunnasta. Sen leijuessa eteenpäin Rakelia alkoi yhtäkkiä vapistuttaa. Tämä varjo ei ollut luonnollinen. Se toi mukanaan jotakin aivan liian pelottavaa ja tuttua. Hiljaista muminaa, käheää kuisetta ja ryömivää, raapivaa ääntä.

– Ask! Älä mene sinne! Rakel huusi Askin perään, mutta oli liian myöhäistä. Ask kumartui ja veti jotakin. Se oli saapas, joka oli elottoman hahmon jalassa.

Mikkel Ovreid. Rakelilla ei ollut siitä epäilystäkään, vaikka mies makasikin kasvot alaspäin. Mikkel Ovreid kellui hitaasti esiin kaislikosta, ja Rakel ymmärsi, mihin laukaus oli osunut. Valkoinen paidanselkämys oli värjäytynyt punaiseksi, ja luoti oli työntynyt paidan läpi ruumiiseen. Ask veti Mikkel Ovreidin ruumista rantaa kohti, ja vesi värjäytyi punaiseksi ruumiin perässä.

Annema Gråtjønn oli siihen saakka vain hyräillyt hiljaa. Nyt hänen äänensä voimistui, ja pian Rakel kuuli tutut laulunsanat: – *Hän tuli yöllä. Paholainen, jolla on musta sydän*, Annema lauloi kirkkaalla äänellä. – *Ilman armoa hän vei heidät pois. He eivät päässeet taivaaseen, he onnettomat.*

Laulu näytti ruokkivan varjoa. Nyt varjo lähestyi nopeaa vauhtia ja peitti jo Mikkel Ovreidin pään.

– Ask! Rakel huusi. – Päästä irti hänestä! Sinun täytyy tulla pois vedestä!

Ask katsoi Rakelia ihmeissään.

– *Levottomina he odottavat, ja nyt on paholainen palannut, Annema jatkoi. – Hänen musta sydämensä nälkäinen, jälleen on tulossa ruumiinvalvoijat. Mutta Jumalamme on hyvä ja oikeudenmukainen. Pahoista teoista tulee ankara rangaistus. Vapauta meidät kaikki, kun sinut vangitaan Helvetin kahleisiin!*

Rakel hätkähti kuullessaan sävelen viimeisen osuuden. Se oli uusi ja pahaenteinen. Jotain oli epäilemättä tapahtumaisillaan.

– Ask, tule pois vedestä, ole niin kiltti! Rakel huusi ja puristi lapsia tiukasti sylissään.

Onneksi Ask kuunteli. Hän irrotti otteensa Mikkel Ovreidin jalasta ja astui muutaman askeleen taaksepäin.

– Mitä tapahtuu, Rakel? Ask kysyi. – Näetkö sinä jotakin?

– Näen, Rakel vastasi. – Luulen, että kaikki, jotka Mikkel Ovreid on tappanut, ovat tulleet hakemaan häntä.

Vesla oli tähän saakka pysynyt rauhallisena, mutta nyt se alkoi uikuttaa. Karvat nousivat uudelleen pystyyn Rakelin käsivarsilla.

– Mitä oikein tapahtuu, neiti Rakel? Eilert kuiskasi ääni pelosta vapisten. Hän venytti kaulaansa nähdäkseen. – Mitä kuolleet aikovat tehdä herra Mikkelille?

– En tiedä, Rakel vastasi ja piti huolen siitä, ettei Eilert näkisi lampeen. – Mutta jos me seisomme aivan hiljaa, olemme turvassa.

Rakel ei tiennyt, oliko asia todella niin, mutta sellainen tunne hänellä oli. Tämä ei koskenut heitä, he olivat vain sivustakatsojia.

Äänet messusivat yhä, mutta jokin oli muuttunut. Äänet olivat tähän saakka olleet erilaisia. Nyt ne sulautuivat yhdeksi ainoaksi syväksi ja selkeäksi ääneksi. Rakel ei enää nähnyt Annema Gråtjønniä, sillä tämä oli muuttunut osaksi varjoa, joka leijui Mikkel Ovreidin ruumiin yllä.

Sitten Rakel hätkähti.

Jokin liikkui, ja näytti siltä kuin Mikkel Ovreid olisi ollut nousemassa ylös.

Mies ei ollut sittenkään kuollut.

Luku 2

Ask seiso i vain muutaman jalanmitan päässä Mikkel Ovreidista. Rakel aikoi juuri varoittaa Askia, kun hän huomasi, että oli kuvitellut omiaan. Mikkel Ovreid kellui yhä elottomana vedessä. Se, minkä Rakel näki, oli synkkä varjo, joka yritti irtautua ruumiista.

Varjo näytti Mikkel Ovreidilta, mutta piirteet olivat epäselvät. Hahmo näytti harmaalta massalta, joka venyi ilmaan. Mikkel Ovreidin kimppuun käytiin heti. Tilanne oli ollut melko rauhallinen, mutta nyt sen luonne muuttui. Äänet kävivät voimakkaammiksi, ja niiden sävy oli terävä ja syyttävä. Varjot heittäytyivät yksitellen Mikkel Ovreidin ruumiin kimppuun.

Yksi ääni oli muita korkeampi, kuin epätoivon huuto. Se oli Mikkel Ovreidin ääni. Rakel tunnisti miehen kasvot ja näki tämän huutavan pelosta, kun varjot lähestyivät. Rakel tajusi yhtäkkiä, että muut varjot näyttivät sitovan Mikkel Ovreidin.

Helvetin kahleet. Niin Annema oli laulanut, ja Rakel tunnisti sanat pappi Førlandin tulisista saarnoista. Rakel arveli niiden olevan Alman kirjasta.

– *Ja ne, jotka paaduttavat sydämensä, Paholainen vangitsee ja johdattaa Helvetin kahleisiin*, Rakel muisteli hiljaa itseksensä.

Kuului vielä viimeinen, käheä kiljaus. Rakel ehti nähdä vi-
lauksen Mikkel Ovreidin kauhistuneista kasvoista varjojen kes-
kellä. Yhtäkkiä Rakel uskoi nähneensä liekkien välähdyksen. Vä-
lähdys oli niin hetkellinen, että se olisi yhtä hyvin saattanut olla
auringonsäde, joka tuikahti esiin ja häikäisi.

Rakel sulki silmänsä ja puristi ne tiukasti kiinni. Kun hän jäl-
leen avasi silmänsä, kaikki oli ohi.

Varjoja ei enää näkynyt. Äänet eivät enää mumisseet tuulessa,
kaikki oli aivan hiljaista. Ne olivat poissa. Jäljellä oli enää tyhjä
kuori siitä, joka oli joskus ollut Mikkel Ovreid.

– Mitä tapahtuu, Rakel? Ask kysyi. – Voinko nyt vetää hänet
rantaan?

– Voit, Rakel kuiskasi. – Voit tuoda hänet nyt.

Rakel katseli lapsia. He kumpikin näyttivät hämmentyneiltä,
aivan kuin he olisivat juuri heränneet syvästä unesta. Rakel pu-
risti heitä tiukasti sylissään ja katsoi samalla Askia, joka veti Mik-
kel Ovreidin kuollutta ruumista perässään kohti rantaa.

– Onko Mikkel Ovreid Helvetissä? Eilert kysyi yhtäkkiä.

– En tiedä, Rakel vastasi. – Mutta luulen niin.

Rakel näki, kuinka Eilertin alahuuli alkoi vapista, ja lisäsi: –
Hän ansaitsee sen, Eilert. Hän on tehnyt niin paljon pahaa.

Eilert vilkaisi epätoivoisesti puoliksi vedessä lojuvaa kivääriä,
ja hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä.

– Minä ammuin hänet, Eilert änkytti. – Joudunko minäkin
helvettiin?

– Et! Rakel tavoitti Eilertin katseen ja harmitteli, ettei ollut ta-
junnut odottaa tällaista. Muuten hän olisi vastannut eri tavalla.

– Sinä teit sen pelastaaksesi Stinan, ja se oli hyvä teko, Rakel

jatkoi. – Mikkeli Ovreidin laita on täysin toisin. Ajatella niitä kaikkia ihmisiä, joita hän on kiduttanut, satuttanut ja tappanut. Hän olisi jatkanut vielä pitkään, ellei kukaan olisi pysäyttänyt häntä. Se, mitä sinä teit, oli kaikkien kannalta parasta.

Eilert ei vastannut. Rakel näki, että pelko oli hieman hälvennyt Eilertin silmistä, mutta poika näytti yhä hyvin onnettomalta. Onneksi Stina ei vaikuttanut kuulleen Eilertin tunnustusta. Tyttö oli kyykistynyt silittelemään Veslaa.

Rakel katsoi Askia, joka oli vetämässä Mikkeli Ovreidia ylös vedestä. Eilertin laukaus oli osunut Mikkeliä selkään ja suoraan sydämeen. Luoti oli mennyt läpi ja jättänyt jälkeensä suuren, verisen reiän Mikkelin rintaan.

– Pidätkö sinä minut, Bergan? Eilert kysyi hennolla äänellä. Ennen kuin Ask ehti vastata, he kuuluivat jonkun huutavan myllyltä. He kääntyivät ja näkivät Rakelin isoäidin tulevan juosten heitä kohti.

Ask puri leukansa tiukasti yhteen ja kääntyi kohti Rakelia.

– Vie lapset Eilertin äidin luo. Näin isännän ajavan viljalastin kanssa pois aamulla, joten hän ei ole kotona. Minä huolehdin rouva Ovreidista ja vainajasta.

Rakel lähti lasten kanssa, muttei ehtinyt poistua paikalta, kun isoäiti saavutti heidät. Nainen katsoi kuollutta poikaansa ja pysähtyi heidän eteensä. Hänen silmänsä olivat kuin lautaset ja nenänpielet valkeat. Näytti siltä, että isoäiti aikoi käydä heidän kimppuunsa, mutta sitten Vesla asettui hänen eteensä ja paljasti hampaansa. Se sai isoäidin perääntymään muutaman askeleen, mutta hän ei tehnyt elettäkään päästääkseen heidät ohi.

– Hän on kuollut! Minun poikani on kuollut! isoäiti ulvoi.

Hän katsoi ensin heitä kaikkia, mutta sitten hänen katseensa osui maassa lojuvaan kivääriin.

– Kuka häntä ampui? Isoäiti katsoi Rakeliin. – Vastaa minulle, sinä kirottu mustalaiseukko!

– Minä... Eilert aloitti.

– Minä ammuin häntä, Ask keskeytti määrätietoisesti. – Minun täytyi estää häntä hukuttamasta lapsia.

– Tulkaa, Rakel sanoi ja tarttui Stinaa ja Eilertiä kädestä. – Meidän on parasta mennä.

– Te tapoitte minun poikani! Isoäiti lähti kävelemään kohti Askia. – Te olette tappaja! Tästä te ette selviä! Isoäiti kävi Askin kimppuun ja takoi tämän rintaa nyrkeillään. Rakel näki, kuinka Ask tarttui isoäitiä ranteista. Kun isoäiti purskahti itkuun, Ask irrotti otteensa. Isoäiti lyhyhistyi maahan poikansa viereen ja heittäytyi tätä vasten surusta ja vihasta huutaen.

Rakel kiiruhti tiehensä Stinan ja Eilertin kanssa. Lapset pitelivät hänestä kiinni kaikin voimin eivätkä katsoneet taakseen. Rakel hidasti vauhtia ja katsoi taakseen vasta, kun he olivat päässeet pois joen luota ja lähestyivät Svartangenin tilaa.

Ask käveli heidän perässään, ja Rakel päätti odottaa häntä.

– Päästikö isoäiti sinut lähtemään? Rakel kysyi, kun Ask taivoitti heidät.

– Päästi. Hän tahtoi olla rauhassa poikansa kanssa. Menen takaisin, kun hän on hieman rauhoittunut.

Ask liittyi Rakelin ja lasten seuraan.

– En minä tarkoittanut tehdä sitä, Eilert sanoi hiljaa. – Anteeksi. Minä vain tahdoin, että hän päästäisi irti Stinasta.

– Sinulla ei ole mitään syytä pyytää anteeksi, Ask sanoi niin hiljaa, että Rakel hädin tuskin kuuli. Ask katsoi Stinaa ja ilmeisesti toivoi, ettei tyttö kuulisi, mitä hän sanoi. Mutta Stinan katse oli etäinen kaiken sen jälkeen, mitä hän oli joutunut kokemaan. Hän keskittyi ainoastaan koiraan, joka kulki hänen vierellään.

Toivon ja menetyksen rajamailla

Skoppumin lammella tapahtuu kohtalokas välienselvittely, josta Ask ottaa syyt niskoilleen. Rakel on kuitenkin toiveikas, sillä hän on lähellä voittoa Ovreidin tilan takaisin itselleen.

Jenny yrittää tukea Josteinia proteesin käytössä, mutta mies on katkera ja äkkipikainen. Samaan aikaan oudot huhut Oscarin uskonnollisesta riivauksesta painavat Jennyn mieltä – kunnes hänelle tarjoutuu mahdollisuus pelastaa poika jälleen.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka on tunnettu lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.